

Moord terwijl u wacht

Jussi Adler-Olsen

Moord terwijl u wacht

Vertaald door Kor de Vries

2019 Prometheus Amsterdam

Oorspronkelijke titel *Små pikante drab*

© 2018 Jussi Adler-Olsen

© 2019 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus
en Kor de Vries

Omslagontwerp Robbie Smits

Foto omslag Ilona Wellman/Trevillion Images

Foto auteur Robin Skjoldborg

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

www.uitgeverijprometheus.nl

ISBN 978 90 446 4088 5

Lars Hvilling Hansen was huurmoordenaar en, als hij het zelf zou moeten zeggen, een van het pikantere soort.

Zoals het vaak gaat in de krochten van het leven werd de weg naar dit metier door een enkele zin bereid.

‘Jij bent zo saai geworden, Lars, ik moet je niet meer,’ had zijn doorsnee-treurige echtgenote gezegd, voor ze hem achterliet met het bittere besef dat er in hun huwelijk blijkbaar een ontwikkeling had plaatsgevonden die volledig langs hem heen was gegaan.

Daarom was ‘saai’ het predicaat waarmee hij moest leren leven, terwijl hij probeerde uit

te zoeken hoe een modaal prepensioen en een tien jaar oude Opel Rekord hem behouden en wel door het leven moesten loodsen, terwijl zijn vrouw zich alle liquide middelen toe-eigende en een aantal veel interessantere mannen met scherp geschoren bakkebaarden scoorde.

‘Saai’ was het woord en dat stak.

Hij overwoog wraakacties te ondernemen. Met een afgezaagd jachtgeweer een bezoekje brengen aan de potentiële minnaars van zijn vrouw. Het aanmaken van Facebookpagina’s met privéfoto’s van zijn vrouw uit de tijd dat ze nogal kwabbig en veel minder ijdel was dan nu. Haar pas aangelegde bed geraniums bij het rijtjeshuis dat tot voor kort op zijn naam had gestaan met een zuur besproeien.

Saai! Maar wat veranderden gewelddadige wraakacties en bijkomende risico’s van een arrestatie eigenlijk aan dat woord? Werd hij er soms interessanter van als hij achter de tralies zat? Een nieuw leven tussen geweldplegers en financiële criminelen zou exotischer zijn dan het huidige, maar verder zou hij gewoon saai blijven.

Lars worstelde lange tijd om te doorgronden

waar dat woord vandaan kon komen. Waren het zijn opvattingen, zijn houding of zijn manier van kleden, hij wist het niet, want niemand had ooit eerder dit soort kwalificaties over zijn persoon geopperd. Dus las hij in de bibliotheek het tijdschrift *Euroman*, vroeg hij advies aan een brievenrubriek in een krant en bestudeerde hij goed getrainde torso's in *Paradise Hotel* en andere realityprogramma's met gefinetunede jonge knapen in strakke zwembroeken. Toen hij voldoende inlichtingen verzameld had, ging hij voor de spiegel staan, plukte aan zijn buik en besloot eens en voor altijd dat het woord 'saai' hoofdzakelijk met zijn uiterlijk te maken had.

Daarom stond hij op een mooie dag aarzelend voor een smaakvolle kappers- en schoonheidssalon, waar zwart-witfoto's van mannen met charisma en gebleekte tanden lokten met beloftes voor een mooiere toekomst. Tegen een schappelijke prijs, uiteraard.

'Doe met me wat je wilt, maak me interessant,' wist hij met veel moeite tegen de weinig masculiene eigenaar van de salon uit te brengen, terwijl deze zijn gespreide vingers geschrokken tegen zijn borst drukte en pro-

beerde deze ingrijpende opdracht met kalmte te verwerken.

‘We hebben wel een aantal behandelingen nodig voor je helemaal tevreden zult zijn,’ zei de welriekende kloon van mannen die Lars tijdens de optocht van de Gay Pride in korte, zilverkleurige shorts op de pralwagens had zien staan swingen. Licht geaffecteerd was niet het juiste woord, maar Lars was tolerant. Als dit wezen het kăinsteken ‘saai’ van zijn voorhoofd kon weghalen, zou hij hem zelfs een tatoeage met David Beckham cadeau doen, als hij de man daarmee tenminste een plezier deed.

‘Ga maar aan de slag,’ zei hij met bonzend hart terwijl hij achterover ging liggen.

En zo geschiedde.

Er volgden maar liefst drie volle dagen, met gesprekken over ditjes en datjes en over de kitscherige verzameling oude kappersstoelen en droogkappen van François, en niet in de laatste plaats met weldadige gezichtsbehandelingen, uren onder de droogkap, het terugduwen van nagelriemen, trimmen van neusharen en kleine, lichte sporen zomerzon in zijn korte, gelaagde kapsel. Toen de laatste haarlok

op zijn plek was gelegd, leunde wonderdoener Jens Sørensen of François, dat was de naam die hij prefereerde te gebruiken omdat die veel interessantere klinkers bevatte, naar achteren en aanschouwde het resultaat.

‘Je bent om op te vreten,’ zei François en hij knikte tevreden naar de rijke dames die een van zijn assistenten onder de droogkap plaatste.

De blikken van erkenning bleven niet uit. Het was zonder meer geslaagd te noemen.

Weg met het woord ‘saai’, dacht Lars. In plaats daarvan was hij ‘om op te vreten’ geworden en hij voelde zich bijna gelukkig. Dat wil zeggen, totdat hij de rekening ontving en zich realiseerde dat als er in zijn leven op het financiële front niet iets drastisch veranderde, hij weer heel snel saai zou zijn.

‘Ik zou saloneigenaar moeten worden, François, net als jij,’ zei hij terwijl hij vier briefjes van duizend op de glazen balie neertelde, François een hand gaf en zei dat hij trouwens Michel heette en ook niet Frans was. Dan hadden ze zeg maar iets gemeen.

François tuitte zijn lippen en wierp een snelle blik op de twee vrouwen die gehuld zaten in

het gesuis van de warme lucht uit de droogkappen en de latinomuziek uit de koptelefoons.

‘SALON-eigenaar. Mijn god, nee Michel, dat wens je je ergste vijand nog niet toe. Je hebt géén idee hoe vaak het water tot aan mijn lippen heeft gestaan in het begin. Dat je iets kúnt is één ding, maar genoeg klanten krijgen om je zaak draaiende te houden is weer iets heel anders. Dat is echt niet zo simpel, zeker als je daarbij ook nog employés hebt, kan ik je vertellen.’

Lars keek om zich heen in de salon. ‘Maar loopt de salon dan niet heel goed?’

‘Jawel, maar alleen omdat ik de overlijdensadvertenties lees.’

Lars trok zijn net geëpileerde wenkbrauwen op.

‘Ja, zo is het. Maar ik volg het nauwlettend, hoor.’ François keek weer naar de anderen in de salon, terwijl hij zich in de richting van Lars’ oor toe boog. ‘Als een van de steenrijke vrouwen uit de whiskygordel weduwe wordt, laat ik Sture mij naar haar woonhuis rijden en dan schuif ik zeg maar...’ fluisterde François terwijl hij een paar aanhalingstekens in de lucht maakte, ‘...“heel toevallig” dit hier in haar brievenbus.’